

SAMI MILLOSHI

BIBLIOTEKA
SHITETIT

811-1
M 76.

BLERIM

Vjersha

8147
1126

SAMI MILLOSHI

BLERIM

vjersha

13638

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

Tirazhi 2000 kopje

Format 70x100/32

Stash: 2204-72

KOMBINATI POLIGRAFIK — Shtypshkronja e Re
Tiranë, 1978

ZEMRA QË NUK HESHT

Nuk e kam thithur tymin e Luftës,
mishi s'më është përgjakur
duke ecur këmbëzbathur mbi dëborë
a duke mbartur mbi shpinë të plagosur.

Nëna që më mëkoi ninulla
dhe babai që më mëkoi kujtime,
e futën kujtimin e martirëve
të gjallë në zemrën time.

Dhe kur ka ndodhur ndonjëherë
që zemra të më ketë rrahur më ngadalë,
koha si gjaku e kuqe
pak të më rrjedhë në damarë,

ahere zemra e martirëve
gjak i ka dhënë zemrës sime,
dhe ajo ka rrahur përsëri
me ritmin e zemrave të martirëve.

TRIQYTETARE

Gjatë gjithë ditës kam dëshirë të punojmë,
të kuvendojmë për revolucionin, grevat,
për barrikadat e luftës klasore
si për jetën tonë, fëmijët e të mbjellat.

Nuk dua të më shkojë kot asnjë sekondë në jetë,
si ajo pika e ujit që vadit misrin;
me shqetësimin për tokën dhe pavarësinë
gjithë ditën dua ta lëroj shpirtin.

Nuk është e vështirë të meditosh kotësi.
të merakosesh për rehatinë personale
dhe luftën për të çarë rrethimin
ta barazosh me luftën për një palë sandale.

Nuk është vështirë të përsëritësh të njëjtat fjalë;
«Ky bulevard është i mrekullueshëm,
me blinj plot aromë të mirë,
që na bëjnë më të gëzueshëm.»

O sa i vogël është ky gëzim
para gëzimeve të punës në arë,
ku djersa jonë tokën vadit
më mirë se çdo rezervuar.

Ti që në mbrëmje mendohesh
si përpara tabelës së Mendelejevit,
mos u kurse të vish nesër në arë
e të prishësh herët gjumin e mëngjesit.

Ja, tani është mesi i natës
dhe unë s'e kam fare të vështirë
që këtë vjershë ta le përgjysmë mbi tryezë
dhe të shkoj të bëj një gjumë të mirë.

Vërtet askush nuk më sheh
ç'mund e djersë derdh mbi vargje,
po kjo nuk do të thotë se punë e poetit
nuk njih disipinë proletare.

NË DIMËR

Në dimër s'jam i lodhur
vetëm me bukën e thekur mbi sobë,
vetëm me fletoren e poezisë
dhe me xhupin e ngrohtë.

Në dimër jam i lidhur me grurin
që fle fushave e kodrave nën borë
dhe pret drapërinjtë në verë
siç pret shtëpia dasmorë.

Sikur kokrra e grurit të ngrijë
edhe kokën mbi dhe mos e nxjerrë,
me frymë tokën e ngrohim
dhe farën s'e lemë të mjerë.

Se po të mos mbijë e gjithë fara
e mos plotësohen bimët për hektar,
ahere dhe poezia do të mbijë
rrallë në arën e bardhë.

S H O K Ë T

I dua shokët e mi,
më vijnë në kullë ngahera
dhe odën ma mbushin me kuvend
për tokën, barutin edhe shqerrat.

Dhe hallet i qajmë së bashku
që jonxhën mos na e thajë ngrica
dhe delet në stanet e bjeshkës
t'i çojmë shëndoshë të gjitha.

Po njëri prej shokëve të mi,
shastisur prej shkresave të zyrës,
në kullë ka vite që s'më shkel,
po më harron tiparet e fytyrës...

Unë shpesh ia kam sharë shastisjen,
që kurrë të mos ndahet prej nesh,
dhe hallet t'i qajmë së bashku,
me ne të gëzojë e të qeshë...

I dua shokët e mi,
më vijnë në kullë ngahera
e odën ma mbushin me kuvend
për tokën, barutin dhe shqerrat.

POETËT E FUSHËS

Fshatarët hapin kanale të drejta
dhe tokën drenazhojnë me merak,
unë i shoh dhe mendoj sa i mirë
do të ish drenazhimi në art.

Do të rridhnin ujërat e tepërta
dhe fara e mirë e mendimit
do të rritej mbi dhe e shëndetshme
dhe s'do t'i trembej kalbëzimit.

V J E S H T Ë

Era fryn dhe bien përdhe
prej akacies mijëra gjethe,
Në këto çaste më pushton
një gëzim i madh në vete.

Toka stoliset në të verdhë,
ta ndez zemrën gjithë natyra;
syri s'ngopet duke kqyrur
mrekullira ngjyra-ngjyra.

Syri s'ngopet duke kqyrur
misrat dy bojë njeriu.
Në vetvete s'mund të kyçësh
një urim që del vetiu.

një urim që del vetiu
siç del kroi prej burimi,
për gjithë bujqit tanë të mirë
në këtë stinë nusërimi.

HISTORIA E LAGJES ME FËMIJË TOPSHEQERË

Në dy kapituj

1.

Lagja ime fshatare më thërret ta kujtoj,
të kujtoj atje ditët që shkova në fëmëri,
të kujtoj barin e livadheve,
të kujtoj bashkëfshatarët e mi.

Rruga e lagjes ishte plot me llucë
ku më mbeteshin opingat në vjeshtë,
ku më mbetej lopa ime e vetme
me brinjët që mund t'ia numëroje lehtë.

Lopa ish për mua gëzimi e hidhërimi
në fshatin tim malor me kepa shumë,
ku thembrat më plasariteshin si toka,
si toka që më linte pa gjumë.

Një livadh sa një tepsi kisha për lopën,
kufijtë e tij më ngjanin si kufij shteti,
për ato u shitova në shpatull
s'di pse ua mbroja dhe centimetrin.

Pastaj erdhën të tjera vite me luftë
dhe unë mora të tjera plagë,
kurse e para u mbyll përgjithmonë
për të mos rrjedhur asnjë pikë gjak.

U mbyll kur tok me gjoksin
dolëm për lirinë në male,
dhe pastaj u kthyem të shkulinim
gardhet e pronës private.

2.

I mbaj mend ditët e para të kooperativës
kur ndokush theri dhentë e preu shumë lisa,
«Do të vdisni për bukë», kuaknin
njerëzit amfibë gojëpisa.

Nga njerëzit amfibë në vite të tjerë
trupit më njohu të tjera plagë,
që nuk m'i bënte plumbi
dhe prapë sikur më rridhnin gjak...

Sa shumë gjak që humba
dhe kurrë nuk u bëra anemik,
Partia ma injektoi revolucionin
si gjakun njerëzor në mish.

Dhe kush vdiq për bukën e tregoi historia
e dyzetkuintalshit për hektarë,
dhe fëmijët topsheqer si drita
dhe antena mbi kullën e bardhë.

DUKE KÛJTUAR NJË PLAK TË MIRË

Nuk mund ta harroj atë plak të mirë
që në vjeshtë na merrte pikat e çatisë
dhe u bënte nder deleve të mos lageshin,
të mos lageshim edhe ne njerëzit e shtëpisë.

Ai ka qenë një plak i mirë
që jetën e ngrysi çati më çati,
megjithëse në vjeshtë më shumë nga të gjitha
pikonte nga shirat kasollja e tij.

Ah, plakun e shkrumboi rrufeja
tek merrte pikat e çatisë,
dhe ne ëndërronim një dorë
që të zinte çatinë e Shqipërisë.

Dhe vramë mendjen duke mallkuar rrufenë
gjersa erdhi një ditë Partia
dhe na dha armët në duar,
dhe dorën e mirë ia ndjeu Shqipëria.

Me luftë e kaltëruam qiellin tonë
dhe ia morëm pikat çatisë,
jo vetëm çatisë së kasolles sime,
por në gjithë çatinë e Shqipërisë.

RECITAL I MALËSORIT

I urdhërohem një grushti dheu,
një fije bari, një pike uji,
që ma ndezin gjakun në damarë
dhe më japin fuqinë e Mujit.

I urdhërohem blegërimës së deleve
kur i ndjell te gjolla e kripës,
si ajo nëna kur gjirin e nxjerr
t'i japë qumësht fëmijës.

Dhe bimëve në arë u urdhërohem
si këshillave të urta të nënës, —
në betejën e bukës do më gjeni
edhe natën nën dritën e hënës.

Ashtit të njomë të fidanëve
të mollëve e të qershisë
i urdhërohem si buzëve të vajzës
kur dashuria ëmbël na harlis.

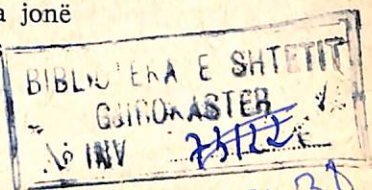
BUKA JONË

Nuk ka qenë më e plotë
në asnjë shekull sofrë jonë
se sa sot që ka në mes
posi mjalti bukën tonë.

Nëna bukën e pjeston
me merak për çdo fëmi
dhe thërrimet ka zakon
që t'i mbledhë me gishtrinj.

Dhe thërrimet tona
janë më të shëndetshme
se sa buk' e ardhur
me vaporë deteve.

Nuk ka qenë më e plotë
në asnjë shekull sofrë jonë
se sa sot që ka në mes
si baruti bukën tonë.

Si nga një sirenë lufte
brofim për grurin më këmbë,
me miellin e tij gatujmë
sovrانيتet e këngë.

MALLKIM POPULLOR

Një copë bukë e hedhur në rrugë
përkulet fshatari dhe e merr në dorë,
Pastaj e ve me respekt mënjanë
të mos e shkelë ndonjë këmbësor.

Dhe thotë me vete fshatari i mirë:
– Të vraftë buka, të vraftë buka,
ty, o njeri, që e hodhe bukën
dhe e le të mjerë te rruga.

Po buka është bukë e nuk të vret,
megjithëse është i rëndë si plumbi
mallkimi popullor ardhur nga shekujt
kur në magjen e barutit gatuhej dhe brumi.

Një copë bukë të hedhur në rrugë
përkulet fshatari dhe e merr në dorë,
pastaj e ve me respekt mënjanë
dhe thotë me vete mallkimin popullor.

POLEMIKË

Unë shpesh të kam dëgjuar kur ke thënë
se je gjer në palcë fshatar e bir fshatari,
se di të kositësh e të ngresh mullar
që të mos kalbet asnjë fije bari.

Unë shpesh të kam dëgjuar kur ke thënë
se të ka hije shati në dorë,
se s'ke harruar si mprehet kosa
megjithëse ke mbaruar goxha shkollë.

Vërtet je gjer në palcë fshatar e bir fshatari
dhe s'ke harruar të kositësh në lëndinë,
po vallë vajzën tënde pse s'pranon ta shpiesh,
të lërë qytetin, të vazhdoj agronominë?!

BISEDË FAMILJARE

Shkuan shumë vite që kur lamë fshatin
dhe bëmë shokë dhe miq në qytet,
të dy e nisëm që nga luga
kur hymë në apartament.

Tani bijtë na janë rritur
ata faqen na kanë zbardhur,
fjalën dysh nuk na e bënë
as në të ri, as në të plakur.

Dhe s'i mësuam fëmijët tanë
të rrahin këmbët për akullore,
për vete mangut ndoshta lamë kostumet
për ata blemë fletore.

Bijtë tanë s'e harrojnë
se kemi ardhur me opinga
në këtë qytet me mollë,
me bulevarde dhe vitrina.

Prandaj bijtë nuk do t'ngurrojnë
të kthehen në fshat sërish,
siç kthehen dallëndyshet
në çerdhen që kurrë s'u prish.

MIRË SE TË VISH TE STANI

Kur të përcolla n'universitet
ti ishe djalë i drojtur,
po fjalën e thoshe drejt
dhe punën e bëje shkoqur.

Shkuan vite nga ajo ditë
ti u bërë me diplomë
dhe pëlqen të më flasësh
veç me telefon.

Unë e dua telefonin
si delen edhe dhinë,
se me të nga bjeshka
lajmoj kryesinë.

Lajmoj kryesinë
për shëndetin e tufës,
siç lajmon poeti
visaret e së bukurës.

Unë kam shumë respekt
për shkencë e kulturë,
dhe diplomën tënde
s'e quaj paçavurë.

Po ti eja tek unë
e më shih te stani
t'ia themi si atëhere
këngës që do xhani.

JETO, BACË, GJER KUR TË DUASH!

Mos vdis, bacë, edhe nesër,
edhe pasnesër mos vdis!
Edhe pas një viti mos vdis, bacë,
edhe pas një shekulli mos vdis!

Jeto, bacë, gjer kur të duash
veç mos le pa m'i treguar shkëmbinjtë
ku të kulloi gjaku për lirinë,
veç mos le pa m'i treguar udhët vajtimtare
që të përcillnin në kurbet.

Jeto, bacë, gjer kur të duash,
veç mos më le me merak se nuk m'i the të gjitha:
çka duhej të më thoshe për të qenë burrë,
çka duhej të më thoshe
që si bajraku të mos epem kurrë.

Jeto, bacë! Edhe nesër,
edhe pasnesër mos vdis,
edhe pas një viti mos vdis, bacë,
edhe pas një shekulli mos vdis!

FYTYRËBUKURI VENDI IM

Dikush pret një çast të vetëm
vendit tim t'i merren mendtë,
edhe këmbët ta çojnë në shpellat
e diplomacisë së fshehtë,

atje ku s'hyn një rreze dielli,
ku bie erë krematoriumi,
ku një marrëveshje ta ofrojnë
si një dozë opiumi.

Dhe vallen e superfuqive
të heqë me pranga në këmbë,
të flasë me shenja si memeci,
po metalurgji e këngë.

Po vendi im kurrën e kurrës
nuk do të bëjë kozmetikë
para pasqyrave të koniukturave
siç bëjnë superfuqitë.

Se hijeshon pa pudra
fytyrëbukuri vendi im,
tek zë i së vërtetës
e ka gjithë madhësinë.

LEGJENDA E BARUTIT

Stërgjyshërit e mi gatuanin barut
në punishte të thjeshta druri
që të ngopeshin mirë grykëhollat,
të valëvitej i lirë flamuri.

Për barutin ishin meraklinj,
siç ishin për arat e për dhenë;
ata donin të ndizej e të shkrepse
gjëmimtar e zhuritës si rrufetë.

Kushdo që në shekuj ka dashur
të na lagë barutin e thatë,
ka parë se shqiptarët e ndezin
dhe me eshkë e masat...

Që nga punishtet e thjeshta prej druri
deri te uzinat e sotme moderne,
gatimi i barutit nga stërgjyshërit
ka ardhur te ne në formë legjende.

Në shekuj do të shtegtojë legjenda
t'u tregojë brezave për stërgjyshërit e mi
dhe brezat do t'i ngopin armët
që kurrë mos u mungojë baruti i zi...

RIPËRTËRITJE

Që nga shpatat e nga hobetë
gjer në shekullin tonë të atomit,
gjaku që derdhej e derdhet në luftra
rri ende pa tharë anembanë globit.

Me traktate çarmatimi
s'mund ta fshijnë supershtetet,
se revolta e popujve gatitet,
shkulmon nga thellësia si detet.

Si Roma në tokën e fqinjit
kur ngulte thikën majëgjak,
supershtetet botës i ngulin
një marrëveshje të fshehtë a traktat.

Po bota me hemoragji
nuk trembet nga agresioni
me miliarda qeliza gjaku
i ripërtërin revolucionin.

NUSJA E BUKUR ME SHPATË NË DORË

Në odën e pushkës e të sharkisë
dasmorët kërcenin me ritmin e tupanit
vallen e rëndë të shpatave
si të ishin në shesh të mejdanit.

Më i miri valltar kërcëu aq fort
sa për një çast s'i rrahu më zemra
dhe dasma pa dashur u kthye në mort,
të bardhat la nusja dhe veshi të zezat.

Valltarin e mbuluan me flamurin kuq e zi
se zemra i heshti me shpatë në dorë
dhe nuk kishte aspak rëndësi
pse nuk ra në luftë po thjesht si dasmor.

Në odën e pushkëve e të sharkisë
dasmorët u kujtuan që ishin dasmorë...
dhe vendin e valltarit e zuri në valle
nusja e bukur me shpatë në dorë.

NGRITJA E FLAMURIT NË VLORE

Ja, u ngrit flamuri
atje në ballkon,
me zë grykëholle
burri ligjëron.

Ligjëron vatani
me të sertin zë,
s'e duron dushmanin
të bëjë ligj mbi të.

Të zbetën gjysmëhënë
s'e duron flamuri,
qeleshen me çallmën
nuk e ndërron burri.

Vallet nuk durojnë
përdredhje haremi,
nga këto përdredhje
seç i zë veremi.

S'duron Shqipëria
që zërin e saj,
ta shkelin me këmbë
si ullinj të për vaj.

MARTELI I PARË

Kam ecur dikur këmbëzbathur
mbi dheun tonë flori
dhe këmbët në tokën e përgjakur
mirë i mbaj mend dhe tani.

Agai u ndihte fashistëve
të ngarkonin në mushka ca gurë, —
edhe kromin tonë e vidhnin,
i ripnin Atdheut lëkurë.

Unë dola në mal, në çetë,
fashistëve u ktheva pushkën —
që të mos na vidhnin lirinë
u lashë pa ngarkuar mushkën.

Ajo grykë e gjatë pushke
ish marteli im i parë;
me të i shporra fashistët,
me të zbulova thesarë.

LIBRI I PARË

KTHIMET E TURPSHME TË AGRESORËVE

Pasi provuan shpatat dhe topuzët
dhe dot s'e zhdukën farën shqiptare,
armiqtë u kthyen të konstruktonin
armë të tmerrshme, më makabre.

Pastaj ata prapë erdhën
me helme të zinj e me topa,
po shqiptarët rilindnin vetveten,
me gjak rilindnin epoka.

Dhe gratë e mira ëndërronin
që luftës t'i jepnin binjakë,
dhe foshnjët i mëkonin me qumështin
e përzier me barut të thatë.

Pasi përdorën gjithçka:
topuzë, shkallë, helme e topa,
armiqtë u kthyen të konstruktonin
armën që nervat t'i bën të dobta.

Atë armë që e hedhin
si bombë të përbotshme tymuese,
që brenda nuk ka tritol
po reklama e sensacione të bujshme.

Le të konstruktojnë ç'të duan të ligjtë,
le të bëjnë edhe armë speciale,
Partia si me qumështin e gjirit
popullin mëkon me ideale.

Dhe megjithëse kanë kaluar
e do të kalojnë mijëra vjetë
popullin tim s'do mund ta shuajnë
as me ide e as me raketë.

K A Z M A

Mos i thuaj ti fëmijës
se po s'mësoi e pret kazma,
se kazma s'është Ferr i Dantes –
na ka nderuar e metalta.

Dhe kurrë me të s'kemi të plakur,
dhe kurrë me të s'kemi të vdekur,
le të prodhojnë të ligjtë – raketa,
kem' pushk' e kazëm për gjak në vetull.

Ndaj do nderuar e metalta,
me shkollë të madhe e me kulturë,
njëlloj si të ish elektrovinç
a sikur të ish aparaturë.

DISA NJERËZ

Kam vënë re se disa njerëz
ashtu tinëz, me lotari,
blejnë mobilje dhe kolltuqe
që t'i kenë deng në shtëpi,

që të habiten mysafirët
nga atllasi, abazhurët
dhe nga najloni edhe lulet
stampuar në të katër muret.

Pa kur i fusin ato kolltuqe
dhe atë najlon në shtëpi,
vërejnë se miqtë e mirë
nuk mahniten e s'kanë zili.

Vërtet dhe unë kam lënë ca lekë
atje në arkën e kursimit,
po mendja kurrë s'më ka shkuar
t'i ngjajë shtëpia panairit.

* * *

Ne erdhëm drejt njëri-tjetrit
siç vjen shpërthimi i gjethit dhe aroma e blirit,
siç vjen urimi «Gëzuar!» në tryezën familjare
në fillimin e vitit.

Ndaj e quaj të zakonshme
të të them se të dua,
kurse ti trembesh sikur
të shohin që flet me mua.

Në këtë mesditë prilli,
kur dielli ndrin mbi kokat tona,
le t'ia themi njëri-tjetrit
fjalët e ngrohta.

Të turpëruar janë ata
që kujtojnë se s'rrotullohet bota,
kur na vështrojnë vëngër ne
në çastet e fjalëve të ngrohta.

DHE ECIM NË UDHËN PLOT DIELL

Qëkur më lindi mua nëna
eca në udhën plot diell,
gjithmonë s'harrova sesi
koha të sit si miell.

Koha të sit si miell,
koha të nxjerr edhe krunde,
nga udha plot diell po u ktheve,
në udhën plot diell po u lëkunde.

Një ditë prej ditësh diellore
i dhashë fjalën një vajze të bukur:
«Ty unë të dua sa Deja
madhështore me borë mbi Macukull».

Por dikush m'i tha vashës se «atje
jetë moderne s'mund të ketë,
më sa ka jetë të gjallë
në Mars e në të tjerë planetë».

Ajo nuk u mërzit aspak
dhe s'trokiti në asnjë zyrë komiteti,
për një gjysmë kilometër bulevard
si për një parajsë planeti.

Mrekulli ne rrojmë në Macukull
dhe ecim në udhën plot diell,
gjithmonë s'harrojmë sesi
koha të sit si miell...

KUR SHKRINË NGRICAT DIMËRORE

Që ti të mos e marrësh veterinerin
yt atë të kërcënon çdo natë
dhe gishtin ta tund para syve,
të kërkon të mos shkosh në fshat.

Ti ngul këmbë të shkosh atje,
dashuria për atë të përvëlon,
po ty ndjenjën ta ziejnë
si gjellën në tenxheren me presion.

Aherë yt atë hakërrohet
dhe merr në dorë bastunin,
dhe ta tund para syve
si Lekë Dukagjini kanunin.

Po ti e di se nuk është babai
ai që e mban në dorë bastunin,
se dorën e dhemshur ai e këmbëu
me dorën e egër të kanunit.

Ah, nuk do të doje kurrë
pa dasmorë të bëheshe nuse,
veç dorën babai të mos këmbente
me dorën e kanunit që të kërruste.

Shkoi vera, vjeshta edhe dimri,
babai rri ende zemëruar;
po malli i shpuztë për ty
shpirtin ia ka përvëluar.

Kur ngricat e tokës dimërore
nisi të shkrijë pranvera
me një tufë lulemolle
shpirt djegur të trokiti te dera...

KUR TË RRITEZH, O BIRI IM

Gjithë natën të rrimë te koka, o bir,
ty balli të digjet si furrë;
mami tënd i shpëtojnë lotët
dhe dridhet si shelg në ujë.

Ti as shtatë muaj s'i ke mbushur
dhe je si një lule prilli,
nën një diell të ngrohtë me jetë
i rrethuar ngado nga gjelbërimi.

Ne rrimë pa gjumë për ty,
siç ndenjën për ne prindët tanë, —
zemra kështu u forcoka
dhe u bëka e paanë.

Ndaj kur të rritesh, o bir,
e kur të kuvendojmë si shokë,
do të t'i kujtoj netët e vështira
që të ndenjëm me mamin mbi kokë.

IMAZHI I NËNËS ME VËSHTRIM NGA MALET

Kemi dalë të përcjellim motrën për në shkollë,
motra do të mësojë për dirigjente,
krojet ligjërojnë motive të rralla,
malet na tundin qeleshen.

Nëna hesht me vështrim nga malet
dhe ndoshta kujton fëmijërinë,
kur ëndërronte të paktën që bari
të rritej e të ngopte bagëtinë.

Edhe nëna mund të bëhej dirigjente,
ajo pati kënduar tok me zogjtë e pyllit
kur jepte koncertet pranvera
dhe bariu solist i binte fyellit.

Tani ajo mund ta dinte ç'është simfonia
dhe ç'do të thotë muzikë e kultivuar,
po rinia iu tret në mal te bagëtia
dhe te mulliri ku priste me ditë për të bluar.

Kemi dalë të përcjellim motrën për në shkollë,
motra do të mësojë për dirigjente.
Imazhi i nënës me vështrim nga malet
gjithmonë do t'i shfaqet asaj në koncerte.

KRENARISHT

*Fshatarëve të fshatrave që do të
përmbysten nga liqeni i Fierzës.*

Do t'i lemë këto troje, këto shtëpi, këto katunde,
që do të flenë nën liqenin e dritës,
me mall.

Është malli prej shqiptari,
dëshirë e shpuztë me vdekë ku kryet na ra së pari.

Do t'i lemë këto troje, këto shtëpi, këto katunde
me dhembje.

Është dhembje njerëzore
stolisur me djersën e breznive
që çurkoi për plleshmërinë e këtyre trojeve.

Do t'i lemë këto troje, këto shtëpi, këto katunde
me krenari.

Është krenaria e zemrës sonë bjeshkëtare
që rreh veç për zemrën e madhe të kombit.

Do t'i lemë këto troje, këto shtëpi, këto katunde
me gëzim.

Është gëzimi për shtëpitë e reja plot dritë,
për mijëfishimin e gjallërisë së jetës,
për horizontet e hapura të së resë,
për t'paharruarin çast të së nesërme
kur do të rivemë në mur pranë pushkës dhe çiftelisë
portretin e udhëheqësit të Partisë.

BUJKU I DHEMSHUR

Është sëmure një ka në arë,
mbi brazdë atje është shtrirë;
bujku nxjerr shishen me dhallë
dhe ia vë në buzë për ta pirë.

Po kau dhallën s'e pi
dhe nxjerr nga goja shkumë,
bujku veten shan
mos e ka lodhur në punë.

Dhe rend bujku i dhemshur,
si era, drejt veterinerit
që kau të ngrihet në këmbë,
të punojë e të gëzojë si vëllezërit

e të mos rrijë i mërzhitur në stallë,
i sëmure me ditë e me net
se toka, si nusja e re,
farën dhe bujkun e pret.

NJË MIJË PLUMBA BALLIT

Selim Pasha në Stamboll
ia lyp Dibrës një mijë cuca,
për një mijë oficerë
të jenë belkëputura.

Të një mijë dyfeqet
si i ngopi mirë,
krushqit priste Dibra,
të vinin mysafirë.

Dhe erdhën krushqit
për një mijë cuca,
po Dibra u dha
ballit një mijë plumba.

TARRACIMI I POEZISË

Kodrat me mollë në tokën dibrane
i ngjajnë një poeme lirike
me varg të shtrirë nga fushat
në kodrat dhe malet epike.

Dhe unë, para kësaj poeme
kam ulur kokën gjithë nderim
dhe po punoj si bujk dibran
ta tarracoj poezinë.

PASQYRA E LËNDËS

	Faqe
Zemra që nuk hesht	3
Qytetare	4
Në dimër	6
Shokët	7
Poetët e fushës	9
Vjeshtë	10
Historia e lagjes me fëmijë topsheqerë	11
Duke kujtuar një plak të mirë	14
Recital i malësorit	16
Buka jonë	17
Mallkim popullor	19
Polemikë	20
Bisedë familjare	21
Mirë se të vish te stani	23
Jeto, bacë, gjer kur të duash!	25
Fytyrëbukuri vendi im	27
Legjenda e barutit	29
Ripërtëritje	31
Nusja e bukur me shpatë në dorë	32
Ngritja e flamurit në Vlorë	33
Marteli i parë	35
Kthimet e turpshme të agresorëve	37
Kazma	39

	Faqe
Disa njerëz	40
Ne erdhëm drejt njëri-tjetrit	41
Dhe ecim në udhën plot diell	42
Kur shkri në ngricat dimërore	44
Kur të rritesh, o biri im	46
Imazhi i nënës me vështrim nga malet	48
Krenarisht	50
Bujku i dhemshur	52
Një mijë plumba ballit	53
Tarracimi i poezisë	54